

ผล

ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดสื่อสาร ของนักศึกษาระดับอนุปริญญา

ศรัณย์ ขนอม ^{1*}

อุบลวรรณ ส่งเสริม ²

รับบทความ: 20 มีนาคม 2568 แก้ไขบทความ: 3 พฤษภาคม 2568 ตอรับบทความ: 6 พฤษภาคม 2568

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ และ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับอนุปริญญา ปีที่ 2 สาขา วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ ห้อง C2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 28 คน สถาบันโคเซ็นแห่งสถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยใช้การเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ 2) แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักศึกษาระดับอนุปริญญา และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก และ 2) ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้ ทฤษฎีการปฏิบัติ ความสามารถด้านการพูดสื่อสาร นักศึกษาระดับอนุปริญญา

¹ อาจารย์ สถาบันโคเซ็นแห่งสถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

* อีเมล: sarun.ka@kmitl.ac.th

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

The Effects of Learning Activities Based on Experiential Learning Theory on the Communicative Speaking Ability of Associate Degree Students

Sarun Kanorm ^{1*}

Ubolwan Songsom ²

Abstract

This research aimed to 1) investigate the communication speaking ability of associate degree students after participating in learning activities based on the Theory of Practice, and 2) examine their opinions toward the implementation of such activities. The participants were 28 second-year associate degree students majoring in Computer Engineering, class C2/1, at the KOSEN Institute of King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang during the second semester of the 2024 academic year. The sample was selected through purposive sampling. The research instruments included 1) a learning activity plan based on the Theory of Practice, 2) a speaking ability assessment form, and 3) a questionnaire on students' opinions regarding the learning activities. Data were analyzed using mean and standard deviation. The findings revealed that 1) the students' communication speaking ability after the implementation of the learning activities was at a very good level and 2) their opinions toward the learning activities were at the highest level of agreement.

Keywords: Learning Activities, Theory of Practice, Communication Speaking Ability, Associate Degree Students

¹ Lecturer at KOSEN-KMITL (King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang)

* Email: sarun.ka@kmitl.ac.th

² Assistant Professor Dr. Faculty of Education, Silpakorn University

บทนำ

การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและอากัปกิริยา การพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่ว่าเป็น “ศาสตร์” เพราะการพูดต้องมีหลักเกณฑ์และวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้การสอนถ่ายทอดปฏิบัติฝึกฝน เช่นเดียวกับหลักวิชาแขนงอื่น ๆ ในส่วนที่เป็น “ศิลป์” นั้น ก็เพราะการพูดเป็นเรื่องของความสามารถพิเศษเฉพาะบุคคล ดังนั้น ผู้ที่ต้องการจะเป็นนักพูดที่ดีจึงต้องศึกษาหลักและวิธีการพูดแล้วหมั่นฝึกฝนด้วยตนเองอยู่เสมอ (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ วีรวัฒน์ อินทรพร, 2562)

แม้การพูดจะมีใช้เรื่องยากเย็น ทว่าก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องง่ายโดยสิ้นเชิง เนื่องจากผู้พูดต้องมีความรู้และความเข้าใจ จึงจะทำให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพ ดังที่ ประสิทธิ์ กาพย์กลอน และคณะ (2557) ได้กล่าวโดยสรุปว่า การออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเป็นเรื่องที่ควรระวัง เพราะการออกเสียงผิดนั้น นอกจากจะทำให้เข้าใจความหมายผิดแล้ว ยังทำให้ความไพเราะของภาษาหมดไป การพูดจะต้องออกเสียงให้ชัดเจน ไม่พูดเร็วรัว ไม่พูดตัดคำ ลงเสียงหนักเบาให้ถูกต้อง ออกเสียงวรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามภาษามาตรฐาน

จากการศึกษาของ ชารินา สว่างวงศ์ (2560) พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีปัญหาเรื่องทักษะการพูด คุณลักษณะที่ต้องแก้ไขปรับปรุง คือ ความกลัว ขี้อาย ไม่กล้าพูดแสดงความคิดเห็น ขาดความเชื่อมั่น ไม่กล้าแสดงออก ประหม่า พูดเสียงเบา ตื้นตัน โดยสรุปคือ ปัญหาการพูดเกิดจากการที่นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเอง การออกเสียงควบกล้ำเสียง ร, ล ไม่ชัดเจน ไม่มีห้องปฏิบัติการในการพูด นักศึกษามีเวลาน้อยในการร่วมกิจกรรม จำนวนนักศึกษาในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไป และนักศึกษาไม่เกิดความกระตือรือร้นในการค้นคว้าหาข้อมูลในการพูด

ด้าน สุพร อังกุลดี นรัษฎ์ศิริสวัสดิ์ และสุจินต์ วิศวธีรานนท์. (2563) กล่าวว่าผู้เรียนในยุคปัจจุบันมีปัญหาด้านการพูด กล่าวคือ ไม่กล้าพูด ประหม่าตื้นตัน ขาดความมั่นใจ ขาดไหวพริบในการพูด และไม่สามารถควบคุมร่างกายได้ ในขณะที่ตนเองกำลังพูดอยู่หน้าชั้นเรียน หรือต่อหน้าคนจำนวนมาก ซึ่งทักษะการพูดนั้นเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วมีความรู้และทักษะในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับปัญหาด้านการพูดของผู้เรียนในยุคปัจจุบันสอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้วิจัยที่พบปัญหาเกี่ยวกับการพูดของผู้เรียน ทั้งในด้านการออกเสียง การขาดความมั่นใจ ไม่กล้าแสดงออก ขาดไหวพริบในการพูดทำให้ขาดความคล่องแคล่วในการสื่อสาร สาเหตุของปัญหาด้านการพูดที่ได้กล่าวมานั้น มีสาเหตุมาจากหลายประการ ส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้เรียนขาดการฝึกปฏิบัติจึงทำให้ประสบปัญหาด้านการพูดนั่นเองด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าในการพูดให้มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจำเป็นต้องฝึกปฏิบัติเพื่อให้สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับนักศึกษาระดับอนุปริญญา ซึ่งกำลังเตรียมความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน การมีความสามารถด้านการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ ถือเป็นสมรรถนะที่จำเป็น เนื่องจากต้องใช้ในการนำเสนอผลงาน การอธิบาย

แนวคิด การเจรจาสื่อสารในที่ประชุม และการทำงานเป็นทีม หากนักศึกษามีความสามารถในด้านนี้ย่อมส่งผลโดยตรงต่อโอกาสทางการศึกษาและอาชีพในอนาคต

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่า ในการสอนพูดเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามที่ผู้สอนวางไว้นั้น กระบวนการของการฝึกปฏิบัติจึงต้องนำมาควบคู่กับการสอนพูดด้วย โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติหลังจากที่ได้เรียนรู้หลักการพูดแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ และทำให้สามารถพูดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนต้องการ โดยแนวทางที่จะนำมาใช้สนับสนุนการพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียน คือ ทฤษฎีการปฏิบัติ (Theory of Practice) จึงเป็นแนวคิดที่เหมาะสมอย่างยิ่ง โดยเน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงในบริบทที่มีความหมายกับผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งความรู้และทักษะได้อย่างยั่งยืน (Lammi, 2018)

จากหลักการและเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้สอนควรนำทฤษฎีการปฏิบัติมาปรับประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการพูดผ่านการฝึกปฏิบัติด้วยตนเองเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นไปตามความต้องการของผู้สอน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีปฏิบัติ (Practice Theory)

ทฤษฎีปฏิบัติ (Practice Theory) เป็นกรอบแนวคิดที่เน้นการศึกษาการกระทำของมนุษย์ในบริบททางสังคม โดยพิจารณาว่าการปฏิบัติเป็นการแสดงออกที่สัมพันธ์กับบริบท และสภาพแวดล้อม ทฤษฎีนี้เน้นว่าความหมายทางสังคมไม่ได้เกิดขึ้นจากความคิดเชิงอุดมคติหรือความเชื่อส่วนบุคคลเท่านั้น แต่เกิดจากการปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับวัตถุที่ใช้งานในชีวิตประจำวัน นักทฤษฎีปฏิบัติ เช่น Pierre Bourdieu, Anthony Giddens และ Theodore Schatzki ได้ชี้ให้เห็นว่าการปฏิบัติเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สร้างโครงสร้างสังคมและรูปแบบความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์ นอกจากนี้ แนวคิดของทฤษฎีนี้ยังเน้นว่าการปฏิบัติไม่ได้เป็นเพียงผลลัพธ์ของการตัดสินใจส่วนบุคคล แต่เป็นผลจากสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม และวัตถุที่เชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อน Lammi (2018)

ลักษณะเด่นของทฤษฎีปฏิบัติสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้ (Lammi, 2018)

1. การเน้นบริบทและสถานการณ์ การปฏิบัติจะเกิดขึ้นในบริบทที่เฉพาะเจาะจงซึ่งมีผลต่อรูปแบบและวิธีการกระทำ ตัวอย่างเช่น การจัดการองค์กรจะขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารและพนักงานในองค์กรนั้น ๆ
2. การเชื่อมโยงปัจจัยหลายมิติ การปฏิบัติไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวบุคคลเพียงลำพัง แต่เป็นผลจากการเชื่อมโยงของบุคคล วัตถุ และระบบที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องและซับซ้อน
3. การเกิดซ้ำและการเปลี่ยนแปลง การปฏิบัติไม่คงที่ แต่สามารถปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและสถานการณ์ การเปลี่ยนแปลงนี้อาจเกิดจากการพัฒนาเทคโนโลยีหรือการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายทางสังคม
4. ความต่อเนื่องในกิจกรรมประจำวัน การปฏิบัติไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในสถานการณ์สำคัญ แต่เกิดขึ้นในกิจกรรมประจำวัน เช่น การบริหารจัดการ การวางแผน หรือแม้กระทั่งการตัดสินใจส่วนบุคคลที่ดูเหมือนเล็กน้อย แต่มีผลกระทบในภาพรวมทางสังคม

องค์ประกอบของทฤษฎีปฏิบัติ มีดังนี้ (Lammi, 2018)

1. ความเข้าใจเชิงปฏิบัติ ความสามารถในการเข้าใจและแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบริบทที่กำหนด โดยอิงจากประสบการณ์และความรู้ที่สั่งสม เช่น การจัดการในองค์กรต้องอาศัยความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติงานในสภาพแวดล้อมที่มีข้อจำกัดทางการบริหาร
2. กฎเกณฑ์ ข้อกำหนดหรือบรรทัดฐานที่กำหนดวิธีการปฏิบัติในสังคม ซึ่งอาจเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เช่น ระเบียบปฏิบัติในสถานที่ทำงาน กฎหมาย และมาตรฐานการปฏิบัติวิชาชีพ
3. โครงสร้างเชิงเป้าหมายและอารมณ์ การกระทำที่มีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกและอารมณ์ ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการที่มีเป้าหมายในการพัฒนาทีมงานต้องมีความตั้งใจและแสดงออกอย่างเป็นระบบ
4. ความเข้าใจทั่วไป ความรู้สึนึกคิดและความเข้าใจในลักษณะทั่วไปของสภาพแวดล้อมที่ปฏิบัติกำลังเกิดขึ้น ซึ่งอาจได้มาจากประสบการณ์ การศึกษา หรือการฝึกฝน เช่น ความเข้าใจในวัฒนธรรมองค์กรที่สามารถช่วยให้พนักงานทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หลักการของทฤษฎีปฏิบัติ

1. ความเข้าใจเชิงปฏิบัติ ความเข้าใจเชิงปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถในการกระทำ การระบุ และการตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในบริบทของการปฏิบัติ ตัวอย่างเช่น ผู้เล่นคลาริเน็ตไม่เพียงต้องรู้วิธีเล่นเครื่องดนตรีนี้ แต่ยังต้องรู้ว่าเสียงคลาริเน็ตควรเป็นอย่างไร และสามารถรับรู้ได้เมื่อมีการบรรเลงอย่างถูกต้อง โดยองค์ประกอบสำคัญ คือ 1) การรู้วิธีการกระทำบางอย่าง (Know-how) 2) การระบุและตระหนักว่าสิ่งนั้น

คืออะไร และ 3) การตอบสนองต่อสถานการณ์ตามความเหมาะสม ดังนั้น ความเข้าใจเชิงปฏิบัติไม่ได้เป็นเพียงการเรียนรู้ผ่านกฎระเบียบที่ชัดเจน แต่เป็นการรู้วิธีปฏิบัติจริงที่ฝังแน่นอยู่ในตัวผู้ปฏิบัติ

2. กฎเกณฑ์ที่ชัดเจน คือ ข้อกำหนด หลักการ หรือคำแนะนำที่ระบุวิธีการปฏิบัติในสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจง ตัวอย่างเช่น ในครัวระดับมัชฌิม การปรุงอาหารต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดเกี่ยวกับการจัดการวัตถุดิบและสุขอนามัย โดยมีลักษณะเด่น คือ 1) การกำหนดและการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน 2) การสร้างมาตรฐานการปฏิบัติ เช่น มาตรฐานทางบัญชี กฎการปรุงอาหาร 3) การปฏิบัติตามกฎอย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและความสม่ำเสมอในการปฏิบัติ กฎเกณฑ์นี้ไม่ได้เกิดจากธรรมชาติของมนุษย์ แต่เป็นการกำหนดที่มาจากบริบททางสังคมและสถาบันที่เกี่ยวข้อง

3. โครงสร้างเชิงเป้าหมายและอารมณ์ หมายถึง การรวมตัวกันของเป้าหมาย โครงการ และงานที่จัดลำดับตามลำดับขั้น และเชื่อมโยงกับอารมณ์หรือความรู้สึกที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น นักกีฬาที่ชนะการแข่งขันมักแสดงอารมณ์แห่งความดีใจ หรือผู้เข้าร่วมงานศพแสดงความโศกเศร้า โดยมีมิติสำคัญ คือ 1) การมีเป้าหมายและงานที่ระบุชัดเจน 2) การสร้างอารมณ์และบรรยากาศที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น 3) การคาดหวังให้ผู้ปฏิบัติแสดงอารมณ์ตามความเหมาะสมกับบริบท โครงสร้างนี้ไม่ได้เป็นเพียงคุณลักษณะส่วนบุคคล แต่เป็นลักษณะที่เกิดจากบริบททางสังคมที่เปิดโอกาสให้เกิดอารมณ์และปฏิกิริยาเฉพาะ

4. ความเข้าใจทั่วไป คือ การรับรู้และเชื่อมโยงการปฏิบัติกับค่านิยม ความเชื่อ และวัฒนธรรมทางสังคม ตัวอย่างเช่น ในชุมชนศาสนา Shaker การทำงานถือเป็นกิจกรรมที่มีความศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา ซึ่งสะท้อนให้เห็นในแนวทางการปฏิบัติงานอย่างมุ่งมั่นและสม่ำเสมอ โดยมีลักษณะสำคัญ คือ 1) การเชื่อมโยงระหว่างการปฏิบัติกับอุดมการณ์หรือค่านิยมทางสังคม 2) การกำหนดความหมายทางสัญลักษณ์ของกิจกรรมต่าง ๆ 3) การแสดงออกผ่านการกระทำที่สอดคล้องกับความเชื่อและค่านิยมทางสังคม จากความเข้าใจทั่วไปช่วยสร้างบริบทและความหมายที่กว้างขึ้นสำหรับการปฏิบัติ ทำให้เห็นภาพรวมของโครงสร้างทางสังคมที่ซับซ้อน

จากหลักการของทฤษฎีที่ได้กล่าวมาข้างต้นนำไปสู่การสังเคราะห์เป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การสร้างความเข้าใจเพื่อปฏิบัติ 2) การกำหนดกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติ 3) การสร้างแรงจูงใจและลงมือปฏิบัติ และ 4) การสะท้อนคิดและเชื่อมโยงจากการปฏิบัติ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติ ผู้สอนจะสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการเรียนรู้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน จากนั้นผู้สอนนำสถานการณ์ใกล้ตัวของผู้เรียนที่สอดคล้องกับการปฏิบัติของผู้เรียนมาใช้เชื่อมโยงให้ผู้เรียนร่วมกันสะท้อนคิด แล้วจึงเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน

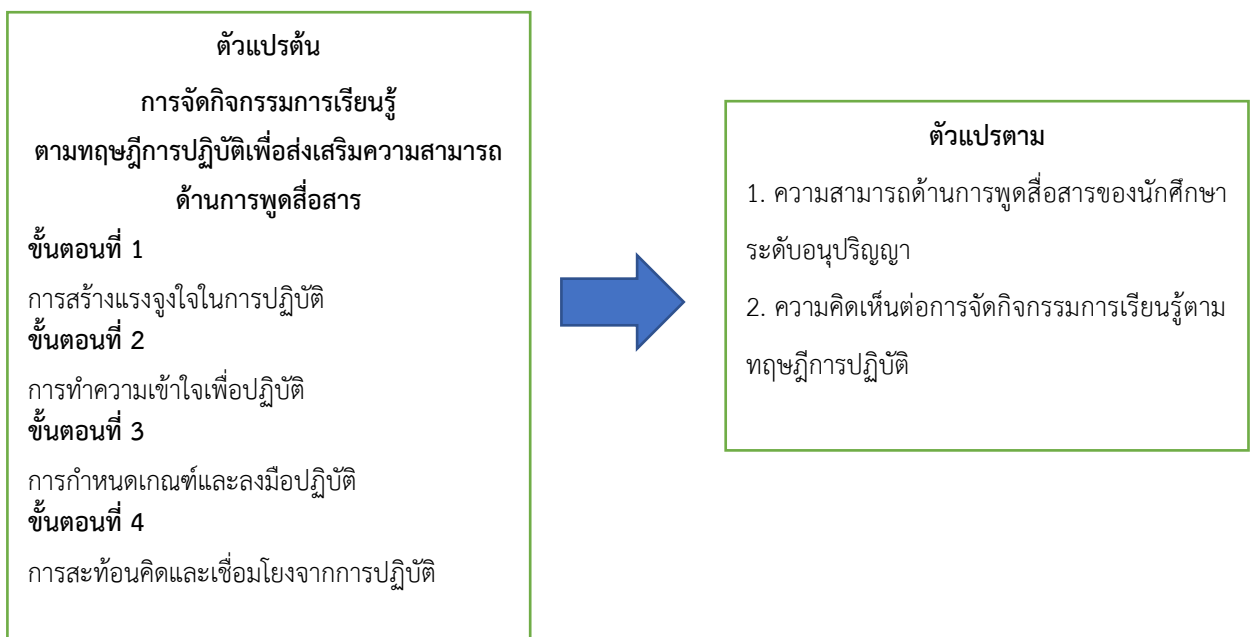
ขั้นที่ 2 การทำความเข้าใจเพื่อปฏิบัติ ผู้เรียนจะได้ศึกษาแนวทาง วิธีการขั้นตอนที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองกำลังจะได้ฝึกปฏิบัติ โดยศึกษาจากตัวอย่างที่ถูกต้อง เพื่อนำไปใช้ในการเชื่อมโยงสู่การฝึกปฏิบัติของตนเอง รวมถึงการฝึกปฏิบัติเบื้องต้นจากสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 การกำหนดกฎเกณฑ์และลงมือปฏิบัติ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและปฏิบัติได้อย่างสอดคล้องกับกฎเกณฑ์และกิจกรรมที่ผู้สอนวางไว้

ขั้นที่ 4 การสะท้อนคิดและเชื่อมโยงจากการปฏิบัติ ผู้สอนกระตุ้นเพื่อให้ผู้เรียนสะท้อนคิดเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการฝึกปฏิบัติของตนเองนำไปใช้แลกเปลี่ยนเรียนรู้แล้วเชื่อมโยงข้อมูลดังกล่าวไปปรับประยุกต์ในการปฏิบัติครั้งต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัย เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญา ผู้วิจัยได้นำหลักการของทฤษฎีการปฏิบัติมาใช้พัฒนาเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยกำหนดกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัย คือ คือนักศึกษาระดับอนุปริญญา ปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 153 คน สถาบันโคเซ็นแห่งสถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (งานทะเบียนนักศึกษา, 2567)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับอนุปริญญา ปีที่ 2 สาขา วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ ห้อง C2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 28 คน สถาบันโคเซ็นแห่งสถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการพูดสื่อสาร และความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ

แบบแผนการทดลอง

งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีแบบแผนการวิจัยขั้นพื้นฐาน (Pre- Experimental Design or Non Designs) แบบการวิจัยก่อนทดลอง (One - Shot Case Study) (มาเรียม นิลพันธุ์ 2554, 143) มีแบบแผนการวิจัยดังนี้

ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
X	T2

กำหนดให้ X แทนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ

T₂ แทนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ

ระยะเวลาในการทดลอง

งานวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติตามแผนการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้น จำนวน 4 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง เป็นเวลา 4 คาบ คาบละ 100 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ 2) แบบประเมินความสามารถการพูดของนักศึกษาระดับอนุปริญญา และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญา

แนวทางในการสร้างเครื่องมือวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หลักสูตรระดับอนุปริญญา สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2567) รายวิชา การพูดในที่ประชุมชน ของ สถาบันโคเซ็นแห่งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อนำมาออกแบบและปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับบริบทของรายวิชา โดยมีแนวทางจากทฤษฎีการปฏิบัติ (Practice Theory) เป็นกรอบในการออกแบบกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

1) การสร้างความเข้าใจเพื่อปฏิบัติ 2) การกำหนดกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติ 3) การสร้างแรงจูงใจและการลงมือปฏิบัติ 4) การสะท้อนคิดและเชื่อมโยงจากการปฏิบัติ จากนั้น ได้นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ฉบับปรับปรุงเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย และด้านการวัดประเมินผล เพื่อดำเนินการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์และรายการประเมิน (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยใช้เกณฑ์พิจารณาค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปเป็นเกณฑ์การยอมรับผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าดัชนี IOC อยู่ในช่วงระหว่าง 0.67 – 1.00 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหาในระดับที่น่าเชื่อถือ และสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแผนเพิ่มเติมก่อนนำไปใช้จริง

2. แบบประเมินความสามารถการพูดของนักศึกษาระดับอนุปริญา เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลหลังการจัดการเรียนรู้ คือ แบบประเมินความสามารถการพูดของนักศึกษาระดับอนุปริญา โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิค (Scoring Rubric) ซึ่งพิจารณาใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการออกเสียง 2) ด้านบุคลิกภาพและระยะเวลาในการพูด 3) ด้านการใช้ภาษาและ 4) ด้านเนื้อหา ในการพัฒนาแบบประเมินดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำเสนอแบบประเมินต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ใช้ในการตรวจสอบเครื่องมืออื่น ๆ เพื่อดำเนินการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างระดับพฤติกรรมที่ผู้วิจัยกำหนดกับตัวชี้วัด และความเหมาะสมของเกณฑ์การให้คะแนน ผ่านการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่า แบบประเมินความสามารถการพูดของนักศึกษาระดับอนุปริญามีค่า IOC อยู่ในช่วงระหว่าง 0.67 – 1.00 ซึ่งอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่า แบบประเมินที่พัฒนาขึ้น มีคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหาในระดับที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญา ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญา เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจและมุมมองของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close-ended) ประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ แบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ 3) ด้านผู้สอน 4) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ แบบสอบถามใช้มาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ (Likert, 1993) คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยน้อยที่สุด เพื่อให้แน่ใจในความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำ

แบบสอบถามฉบับร่างเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการคำถามกับวัตถุประสงค์ของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปเป็นเกณฑ์ยอมรับ ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่า ค่าดัชนี IOC ของแบบสอบถามอยู่ในช่วง 0.70 – 1.00 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม แสดงว่าเครื่องมือมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสูง ผู้วิจัยจึงได้นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญไปปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอนดังนี้

1. ชี้แจงวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติเพื่อให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจ
2. การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติตามแผนการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้น จำนวน 4 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง เป็นเวลา 4 คาบ คาบละ 100 นาที
3. หลังการทดลอง ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อเรื่องให้กลุ่มตัวอย่างออกมาพูดสื่อสารเป็นรายบุคคล เพื่อเป็นการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบประเมินความสามารถการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการประเมินการพูดของนักศึกษา แล้วบันทึกผลคะแนน
4. นำผลการทดสอบหลังเรียนมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป
5. ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลอง ดังนี้

1. วิเคราะห์ความสามารถในการพูดของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่เรียนด้วยการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ หลังเรียน โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ซึ่งวัดใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูดสื่อสาร ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ หลังเรียนของนักศึกษา

ผลความสามารถด้านการพูดสื่อสาร	($\bar{X}$)	(S.D.)
หลังเรียน	14.68	1.20

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X}$ = 14.68, S.D. = 1.20) ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ตารางที่ 2 ผลความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ หลังเรียนของนักศึกษารายด้าน โดยมีผลดังต่อไปนี้

ผลการประเมินรายด้าน	($\bar{X}$)	(S.D.)	ลำดับที่
ด้านการออกเสียง	3.72	0.44	1
ด้านบุคลิกภาพและด้านเวลาในการพูด	3.72	0.44	1
ด้านการใช้ภาษา	3.70	0.44	2
ด้านเนื้อหา	3.62	0.38	3

จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่านักศึกษามีผลคะแนนด้านการออกเสียงอยู่ในลำดับที่ 1 ซึ่งมีค่าเท่ากับด้านบุคลิกภาพและด้านเวลาในการพูด ($\bar{X}$ = 3.72, S.D. = 0.44) ด้านการใช้ภาษาเป็นลำดับที่ 2 ($\bar{X}$ = 3.70, S.D. = 0.44) และด้านเนื้อหาเป็นลำดับที่ 3 ($\bar{X}$ = 3.62, S.D. = 0.38)

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ซึ่งวัดใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญา โดยรวมอยู่ในเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.69, S.D. = 0.49) ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ

ผลการศึกษาความคิดเห็น	($\bar{X}$)	(S.D.)
หลังเรียน	4.69	0.49

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษาระดับอนุปริญญามีระดับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติโดยภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมี ($\bar{X}$ = 4.69, S.D. = 0.49)

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมากเป็น คือ ลำดับที่ 1 ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎี ($\bar{X}$ = 4.81, S.D. = 0.36) ลำดับที่ 2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.43) ลำดับที่ 3 เนื้อหาสาระ ($\bar{X}$ = 4.63, S.D. = 0.53) และลำดับที่ 4 ด้านผู้สอน ($\bar{X}$ = 4.62, S.D. = 0.51) ดังนี้

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ด้านเนื้อหาสาระ

รายการ	($\bar{X}$)	(S.D.)	ความหมาย	ลำดับ
ด้านเนื้อหาสาระ				
1. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้	4.67	0.48	เห็นด้วยมากที่สุด	3
2. ผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติให้เข้าใจอย่างชัดเจน	4.88	0.34	เห็นด้วยมาก	1
3. เนื้อหามีความยากง่าย เหมาะสมกับนักศึกษา	4.54	0.66	เห็นด้วยมากที่สุด	4
4. เนื้อหามีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.75	0.53	เห็นด้วยมากที่สุด	2
5. เนื้อหาเป็นเรื่องที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.33	0.48	เห็นด้วยมากที่สุด	5
รวม	4.63	0.53	เห็นด้วยมากที่สุด	

จากตารางที่ 4 ด้านเนื้อหาสาระ โดยภาพรวมนักศึกษามีระดับความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.63, S.D. = 0.53) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมาเป็นลำดับที่ 1 คือ ผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติให้เข้าใจอย่างชัดเจน ($\bar{X}$ = 4.88, S.D. = 0.34) ลำดับที่ 2 เนื้อหามีความชัดเจนเข้าใจง่าย ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.53) ลำดับที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้ ($\bar{X}$ = 4.67, S.D. = 0.48) ลำดับที่ 4 เนื้อหา มีความยากง่าย เหมาะสมกับนักศึกษา ($\bar{X}$ = 4.54, S.D. = 0.65) และลำดับที่ 5 เนื้อหาเป็นเรื่องที่นำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X}$ = 4.33, S.D. = 0.48)

ตารางที่ 5 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ

รายการ	($\bar{X}$)	(S.D.)	ความหมาย	ลำดับ
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ				
1. กิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจและเพิ่มการเรียนรู้	4.79	0.41	เห็นด้วยมากที่สุด	2
2. กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลาการเรียนรู้	4.75	0.44	เห็นด้วยมากที่สุด	3
3. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ	4.67	0.48	เห็นด้วยมากที่สุด	4
4. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน	4.83	0.38	เห็นด้วยมากที่สุด	1
รวม	4.75	0.43	เห็นด้วยมากที่สุด	

จากตารางที่ 5 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ โดยภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.43) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมากเป็นลำดับที่ 1 คือ กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน ($\bar{X}$ = 4.83, S.D. = 0.38) ลำดับที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจและเพิ่มการเรียนรู้ ($\bar{X}$ = 4.79, S.D. = 0.41) ลำดับที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลาการเรียนรู้ ($\bar{X}$ = 4.67, S.D. = 0.48) และลำดับที่ 4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ($\bar{X}$ = 4.54, S.D. = 0.58)

ตารางที่ 6 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ด้านผู้สอน

รายการ	($\bar{X}$)	(S.D.)	ความหมาย	ลำดับ
ด้านผู้สอน				
1. ผู้สอนชี้แจงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติให้เข้าใจง่าย และชัดเจน	4.67	0.48	เห็นด้วยมากที่สุด	1
2. ผู้สอนให้คำปรึกษาและคำแนะนำแก่ผู้เรียน	4.54	0.59	เห็นด้วยมากที่สุด	4
3. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้	4.69	0.49	เห็นด้วยมากที่สุด	2
4. ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้คิดและเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.58	0.50	เห็นด้วยมากที่สุด	3
รวม	4.62	0.51	เห็นด้วยมากที่สุด	

จากตารางที่ 6 ด้านผู้สอน โดยภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.62, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่านักศึกษาเห็นด้วยมากเป็นลำดับที่ 1 คือ ผู้สอนชี้แจงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติให้เข้าใจง่ายและชัดเจน ($\bar{X}$ = 4.67, S.D. = 0.48) ลำดับที่ 2 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X}$ = 4.69, S.D. = 0.49) ลำดับที่ 3 ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้คิดและเรียนรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X}$ = 4.58, S.D. = 0.50) และลำดับที่ 4 ผู้สอนให้คำปรึกษาและคำแนะนำแก่ผู้เรียน ($\bar{X}$ = 4.54, S.D. = 0.59)

ตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับอนุปริญาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎี

รายการ	($\bar{X}$)	(S.D.)	ความหมาย	ลำดับ
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎี				
1. ผู้เรียนสามารถนำความสามารถด้านการพูดไปปรับใช้กับวิชาอื่นได้	4.71	0.46	เห็นด้วยมากที่สุด	2
2. ผู้เรียนสามารถนำความสามารถด้านการพูดไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.92	0.28	เห็นด้วยมากที่สุด	1
รวม	4.81	0.36	เห็นด้วยมากที่สุด	

จากตารางที่ 7 ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎี โดยภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.81, S.D. = 0.36) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมากเป็นลำดับที่ 1 คือ ผู้เรียนสามารถนำความสามารถด้านการพูดไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X}$ = 4.92, S.D. = 0.28) และลำดับที่ 2 ผู้เรียนสามารถนำความสามารถด้านการพูดไปปรับใช้กับวิชาอื่นได้ ($\bar{X}$ = 4.71, S.D. = 0.46)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญา สามารถอภิปรายผล โดยนำเสนอตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาตามทฤษฎีการปฏิบัติหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติสูงกว่าเกณฑ์ จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติสูงกว่าเกณฑ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของทฤษฎี

การปฏิบัติในการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของนักศึกษาที่ต้องการฝึกฝนทักษะการพูดอย่างเป็นระบบ ซึ่งทำให้คะแนนความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาสูงกว่าเกณฑ์มาจากการที่ ลักษณะของกิจกรรมที่ออกแบบตามทฤษฎีการปฏิบัติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติจริง ส่งผลให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ภาษาผ่านสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับโลกแห่งความเป็นจริง นอกจากนี้ นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาตามบริบท ทำให้สามารถเลือกใช้คำพูด น้ำเสียง และท่าทางที่เหมาะสม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติสนับสนุนให้เกิด ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟัง การตอบโต้ และการสื่อสารแบบสองทางจากการฝึกฝนซ้ำ ๆ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ทำให้นักศึกษามี ความมั่นใจในการพูดมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูติมา พงษ์สุข (2563) ที่ได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและฝึกปฏิบัติสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ สรรพชัย สมณวัฒนา (2564) ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สะท้อนให้เห็นว่า การเรียนรู้อย่างเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติผ่านกระบวนการกลุ่มสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้ศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนด้วยการใช้การรายงานปากเปล่า โดยมีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน มีการใช้เทคนิคการพูดตัวต่อตัว และการให้เวลาที่เพียงพอในการฝึกฝน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการให้เวลากับการฝึกปฏิบัติสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนด้วยการใช้การรายงานปากเปล่าได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ของนักศึกษาระดับอนุปริญา มีความหมายอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับอนุปริญามิระดับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติโดยภาพรวมอยู่ระดับเห็นด้วยมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมาก ลำดับที่ 1 ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎี ลำดับที่ 2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ลำดับที่ 3 เนื้อหาสาระ และ ลำดับ ที่ 4 ด้านผู้สอน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวทางดังกล่าว สามารถตอบสนองต่อความต้องการ และส่งผลดีต่อประสบการณ์การเรียนรู้ของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีสาเหตุมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ นั้น เป็นการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริง กิจกรรมที่ออกแบบตามทฤษฎีการปฏิบัติช่วยให้นักศึกษา ได้ฝึกฝนและทดลองใช้ความรู้ในสถานการณ์จริง ส่งผลให้สามารถจดจำและนำไปใช้ได้ดีกว่าการเรียนรู้ในเชิงทฤษฎีเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ นักศึกษาได้มีโอกาส

เรียนรู้ผ่านการกระทำ ซึ่งเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 สอดคล้องกับ ชุตติมา พงษ์สุข (2563) ที่ได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาในยุคปัจจุบันพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ตนได้มีส่วนร่วมและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ ด้าน สรวชญ สมณวัฒนา (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก สะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนในยุคปัจจุบันเห็นด้วยกับการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้หรือการทำงานร่วมกับผู้อื่น

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติที่มีต่อความสามารถด้านการพูดสื่อสารของนักศึกษาระดับอนุปริญญา ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารของนักศึกษาตามทฤษฎีการปฏิบัติหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติสูงกว่าเกณฑ์ และความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ ของนักศึกษาระดับอนุปริญญา มีความหมายอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีข้อสรุปดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการพูดสื่อสารของนักศึกษาหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติสูงกว่าเกณฑ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดสื่อสารสูงกว่าเกณฑ์ หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการปฏิบัติจริงในบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยกิจกรรมที่เน้นการฝึกซ้ำในสถานการณ์จริงเอื้อต่อการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมทั้งด้านการเลือกคำ น้ำเสียง และท่าทาง อีกทั้งยังส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์แบบสองทางระหว่างผู้เรียน อันนำไปสู่ความมั่นใจในการสื่อสารที่เพิ่มมากขึ้น

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

นักศึกษาระดับอนุปริญญามีความคิดเห็นเชิงบวกต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้น โดยเฉพาะในด้านการประโยชน์ที่ได้รับและรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นว่า แนวทางการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในยุคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี กิจกรรมที่ส่งเสริม การฝึกปฏิบัติจริงช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้ลึกซึ้งและสามารถนำไปใช้ได้จริงมากกว่า การเรียนรู้แบบทฤษฎีเพียงอย่างเดียว

ผลการศึกษานี้สะท้อนให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติ มีศักยภาพในการเป็นแนวทางสำคัญที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษายววิชาชีพ ซึ่งต้องการการฝึกฝนที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง และทักษะการปฏิบัติที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตและอาชีพ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารของนักศึกษา แต่ยังส่งผลต่อทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและบริบทของการทำงานต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. ก่อนนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติไปใช้ ผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจเนื้อหาวิชาอย่างถ่องแท้ และมีการวิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหา ทักษะ และบริบทของผู้เรียน เพื่อให้กิจกรรมที่ออกแบบสอดคล้องกับความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคลในสังคมยุคดิจิทัล
2. ผู้สอนควรพิจารณาเลือกสถานที่จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรม รวมถึงคำนึงถึงความปลอดภัย ความยืดหยุ่น และการเข้าถึงของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดกิจกรรมแบบลงมือปฏิบัติ ที่อาจต้องใช้พื้นที่เปิดหรือสภาพแวดล้อมจำลองให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน
3. ผู้สอนควรเตรียมสื่อการเรียนรู้ เทคโนโลยีสนับสนุน และใบงานที่ทันสมัย เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย โดยพิจารณาการใช้สื่อดิจิทัลร่วมด้วย เช่น คลิปวิดีโอ แบบฝึกออนไลน์ หรือเครื่องมือ AI เพื่อช่วยให้การเรียนรู้มีความยืดหยุ่นและเข้าถึงง่ายในยุคที่ผู้เรียนมีความหลากหลาย นอกจากนี้ในการดำเนินกิจกรรม ผู้สอนควรชี้แจงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมอย่างชัดเจน และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างจริงจัง โดยใช้วิธีการสร้างแรงจูงใจ ตั้งคำถามปลายเปิด และสะท้อนผลการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของการฝึกฝนที่เกิดขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการปฏิบัติในหลากหลายเนื้อหา ทั้งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและสาระอื่น ๆ รวมถึงในระดับชั้นที่แตกต่างกัน เพื่อขยายผลแนวคิดนี้ให้เกิดประโยชน์ในวงกว้างมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในด้านการส่งเสริมสมรรถนะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21
2. ควรมีการส่งเสริมให้ครูในกลุ่มสาระต่าง ๆ นำแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการร่วมกับทฤษฎีการปฏิบัติไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมของตน โดยคำนึงถึงความเชื่อมโยงระหว่างวิชาและชีวิตจริง เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะที่รอบด้านและพร้อมเผชิญความเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

- งานทะเบียนนักศึกษา. (2567). รายงานจำนวนนักศึกษาระดับอนุปริญญา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567. สถาบันโคเซ็นแห่งสถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ วีรวัฒน์ อินทรพร. (2562). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชุติมา ฟุ้งสุข. (2563). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ชารีนา สว่างวงศ์. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่างๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติวิชาภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. รายงานการวิจัย. วิทยาลัยเทคโนโลยีพัฒนการราชดำเนิน.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน, ประพนธ์ เรืองณรงค์, เสาวลักษณ์ อนันตสานต์ และวิโรจน์ ผดุงสุนทรารักษ์. (2557). การเตรียมเพื่อการพูดและการเขียน. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2554). วิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สรวยญ สมณวัฒนา. (2564). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุพร อังกุลดี ธนรัชฎ์ศิริสวัสดิ์ และสุจินต์ วิศวธีรานนท์. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 13(1), 220-233.
- Lammi, I. J. (2018). A practice theory in practice: Analytical consequences in the study of organization and socio-technical change. (Doctoral dissertation). Företagsekonomiska institutionen, Uppsala universitet.
- Likert, R. (1993). *A technique for the measurement of attitude*. Rand Mc Nally.